

מסורת הש"ס

(א) וזכרים ד': (ג) תא.
(ב) ויזמא סב. ע"ש.
(ג) לעיל מו: כינא כא.
(ד) לקמן עט. (ה) סא:
ד"ה מה. (ו) שמיט יב.
(ז) ולקמן עה: (ח) מהלן
שיך לע"פ. (ט) רש"ל מ"ז.

תורה אור השלם

1. וְסִמֵּךְ יָדוֹ עַל רֹאשׁ
הָעֵלָה וְנִרְצָה לוֹ לִכְפֹּר
עָלָיו: וַיִּקְרָא אֶת

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה מי לית וכו'
ששטען בחורץ קודם
פתיחת הסיכל: (ב) ד"ה
ערל וכו' וקשה לר"י
דאמר גריס:

מוסף רש"י

האופה מיו"ט לחלוץ.
לאחר שעמד חסד דבא
ודלי לחנו הוא (ביצה)
(כח) לאחר שחלל וגמר
פטרמו, דפטיטא ען דלא
מחל עני מדי האידנט נד
לורכא שווא מול (קעיד
(13) לוקה, משום לא
תעשה כל מלאכה (שם)
הראיל ואי מוקלעי ליה
אורחים. אי מוקלען למת
זכריו (שם).

רבינו חננאל

וכי שלפני רבה ורס חסדא
 ורסא פליגי, וכפר עליו
 ואמרין עליו רבא על
 תבור, רבא דיק עליו רבא
 על תבור, רבא דיק (וריק)
 בעינן חסדא דפסול ורסא
 דידה מה הוא רב כפרה
 אב חסדא רב כפרה, רבא
 על רבא לא כפרה הא
 ער קול עליו לא פסול.
 ורב חסדא אמר האי דמי
 רב כפרה רבא הואיל דמי
 בעי מתקן נפשיה וכמפר
 השתא נמי רב כפרה קרימ
 מיה. ומה אית ליה חסדא
 חסדא חסדא וזה איתמר
 האוסר מיום טוב לחול
 כב חסדא אפר לוקח רבא
 אמר איני לוקח הואיל
 אב מקלני ליה איה אורחין
 חזי ליה וכו', ורבה ורבה
 וזה דאית ליה רבא חסדא
 רב חסדא לית ליה האיל
 כו', ופירקין פסול עשה
 מילה. ומתקן רבא לית ליה
 רב חסדא חסדא חסדא
 אבא לחסדא איה חסדא
 אבא לחסדא איה חסדא

ומתחברו מאי שנא האי
תנא דאיתא מרע מקצת מבני
תורה וזמאן ומקצתן
טהורין דמשיטא ליה דלא
פסלי הטמאין לטהורין
אלא אוכלין לטהורין
ולא חיישין לטומאה
ואי איתא מקצת מבני
תורה ערלים ומקצתן
מולין דמספקא ליה. ואמר
היה רבינא שטומא בש
היה הכי דמי כגון
שטומא מקצת אברין של
זבח שטומאין נשרפין
והטהורין נאכלין ולא
פסלי הטמאין לטהורין.
ומי מצית לאוקמה
שטומא בשך דלא איתא

תמיד נשחט פרק חמישי פסחים

בנפאי קרא עלינו. ושיחפצנו בו ערלים דקאמר שאין מניין עליו קאמר ומשום מחשבת שלל למניין קאמר אבל במניין עליו ושחטו למולמים שהן נמי מניין לזרוק דמו למניין ערלים שבהם לצדם יהיה כולה זריקה לערלים מניין דכולי עלמא פסול ובערלים שאינן

מנויו ומשום מחשבת שלל למנויו
פליגי וזהו שיק דשלל דלמנויו
וזכרם מהכא נפק דכל הקרננות
לכפר עליו היינו זריקה עליו על
ההורק לשם חנינו: רבס סבר
דפסול משום שנינו עבליס
דומיס ידידי צנין מה הוא דבר
דכפרה בו: מחקן נפשיס. מל אה
עמלו: הואיל ואי מיקלטי ליה אורסיס
חיוי ליה לא לקי. ואש"כ דלחיוי השתא
לא סעד ליה ולי ולי למדי: אלס
דרכ חסדא קרין. השתא כינא
דלא מחוסר מעשה כגון זימון
ואורחיס דלאו מעשה הוא ליה ליה
הואיל הכא גבי ערל דמחוסר מעשה
הואיל ליה: הוואיל: לקולא. לטעמו

התם ולא מחוסר מן
אדרב חסדא קשיא א
חסדא הואיל לקולא
ליה מר זוטרא בריה
הואיל וערלה פוסלת
טומאה לא עשה כר
טומאה אף ערלה לא
ערלה היא טומאה היכי
גברי ומאי לא עשה
טומאה דאי איכא
טמאין וארבעה וחמשה
להו טמאין לטהורין
פסלי דתמן למולין ולי
טומאה דפשיטא ליה
דמספקא ליה אלא ב
עשה בה מקצת טומאה
איטמי חד מאבריה
ואידך אכלין ליה בכ
בשר אימא סיפא דנין
הובחים מדבר שאינו
יוכיח זמן שנהוג בכל
אי נימא טומאת בשר
הובחים אלא פשיטא
אינו נהוג בכל הובחי
ערל וטמא משלחין
ערל וטמא אינו מוסיף
בטומאת בשר וסיפא
שם טומאה קא פריך
נמי בטומאת בשר

הזנבים דאילו ייבכל
חלב ובשר קיים בין שנמא בשר וחלב קיים זורק את ה
חלב ובשר קיים זורק את הדם נמא בשר וחלב קיים א
אוקימא בטומאת בשר אימא סיפא דנין דבר שלא ה
הותר מכללו ואל תזכית טומאה שהרי הותרה ט

בצניעות עולותים וגו' ואומר ר"י דמכל מקום דווקא בחגיגה אכולו דהא עמשרות ותרומה כמידי נמי האם עוד קשה לה' יצאה במקנה לא שמה ביאה ליכא למימר אפשר דמעיל ידיה וסמיך ורובו מכנס מאי עשמה כל כמו בענין ומיזח' ו"ה דהא חגיגה נשכח דעמי' דחמין פירק שמי מדות (ע"פ דף 35.) ויביר בש

בהאי קרא קמפולגי יונרצה לו לכפר עליו^א * עליו ולא על חבירו רבה סבר חבירו דומיא ידידה מה הוא דבר כפרה אף חבירו דבר כפרה לאפוקי האי ערל דלאו בר כפרה הוא ורב חסדא סבר האי ערל נמי כיון דבר חיובא הוא בר כפרה הוא [הואיל] דאי בעי מתקן נפשיה^ב וימי אית ליה לרב חסדא הואיל והא איתמר^ג האופה מיו"ט לחול רב חסדא אמר לוקה רבה אמר אינו לוקה רבה אמר אינו לוקה אמרינן הואיל ואי מקלעי ליה אורחים חוי ליה השתא נמי חוי ליה ולא לקי רב חסדא אמר לוקה לא אמרינן הואיל בשלמא דרבה דזרבה לא קשיא הכא מחוסר מעשה התם דלא מחוסר מעשה אלא דרב חסדא אדרב חסדא קשיא אמרי כי לית ליה לרב חסדא הואיל לקולא לחומרא אית ליה אמר ליה מר ווטרא בריה דרב מרי לרבינא קתני הואיל וערלה פוסלת וטומאה פוסלת מה טומאה לא עשה בה מקצת טומאה ככל

טומאה אף ערלה לא עשה מקצת ערלה ככל
ערלה היא טומאה היכי דמי אלימא בטומאה
גברי ומאי לא עשה בה מקצת טומאה ככל
טומאה דאי איכא ארבעה וחמשה גברי
טומאין וארבעה וחמשה גברי מטהורין לא פסלי
להו טומאין לטהורין גבי ערלה נמי הא לא
פסלי דתנן למולין ולעדרים כשר מאי שנא
טומאה דפשיטא ליה ומאי שנא ערלה
דמסקא ליה אלא בטומאת בשר ומאי לא
עשה בה מקצת טומאה ככל טומאה דאיילו
איטמי חד מאברים האי דאיטמי שרפינן ליה
ואידך אכלינן ליה במאי אוקימתא בטומאת
בשר אימא סיפא דנין דבר שאינו נוהג בכל
הזוחלים מדבר שאינו נוהג בכל הזוחלים ואל
יוכיח זמן שנוהג בכל הזוחלים ומאי טומאה
אי נימא טומאת בשר אמאי אינו נוהג בכל
הזוחלים אלא פשיטא בטומאה גברי ומאי
אינו נוהג בכל הזוחלים דאיילו בכל הזוחלים
ערל וטמא משלחין קרבנותיהן ואילו בפסח
ערל וטמא אין משלחין פסחיהן רישא
בטומאות בשר וסיפא בטומאת גברי א"ל אין
שם טומאה קא פריך ואיבעית אימא סיפא
נמי בטומאת בשר ומאי אינו נוהג בכל
הזוחלים דאיילו כיכל הזוחלים בין שנטמא
והחלל קיים וזרק את הדם ואילו בפסח נטמא
ומא בשר וחלל קיים אינו וזרק את הדם במאי
יזיף דנין דבר שלא הותר מכללו מדבר שלא
נזהר שהרי הותרה מכללה במאי אלימא

דמלל מקום דווקא בחגיגה שחלילה צביה קפיד קרא
ועי נמי החם ועוד קשה לר"י טעם איה משלח קרבנות
זר אפשר דמעיל ידיה וסמך דהא פסקר כל הפסולים
ומיך ר"י דהא מירי עופות וכן משני בכל הטע
(ומנות דף 33:) ובקרבן נשים ליכא לאוקמי משום ער

סב.

עין משפט
גר מצוה

כד א מ"י פט"ו מהל'
פטולי חוקדשין הלכה
ח:
כה ב מ"י פ"ד מהל'
ק"ס הלכה ב:
כו ג מ"י פ"ב מהל' כ"ח
מקדש י"ב:

רבינו חננאל (המסד)

סימא דען דבר שאנו
נודה לכל הוהים הוה
הנה מברכ שאנו הוה
כל הוהים וטמאה, וזה
בטמאה כל שאנו איה
והנה כל הוהים י
שכחם בשר וכו טמ
שחור, אלא בטמאה
גבר ופאי איה טמ
כל הוהים רעיל
וקבר, וכל רעיל קריתוהו
טמאה, וכל רעיל מבר
וחן בשקלים גבר שיל
עולתו מרעיה וכו שיל
עולתו נסין קריתו
וכן, וכן וכו נסין
השיל טמאה מרעיה
הם קרית איה בחוק
הם קרית, וכן וכו
בחוק חנים וכו האכל
אכל מברכו וכו שיל
וכן וכו שיל וכו שיל
וטמאה איה וכו רצה.
חל השחור וכו חל
רצה וכן השחור וכו

וסמאקאן נאט דאז צו זיך, און
 שווערע ליטענדיגן שטענדיגן
 קרמזונות, דעמאלס (אפער-
 נאבל) מספס אלע ערל
 און טאג און שבתות
 שפּטות, אדער איז שוין
 אלע הונטן גענוג ווערן וואו
 בני אצילע נעמט. ואפער
 רינגט שוין פונעם וואס
 יעלעזש וואס שפּטות געבן
 אים שטאטות געבן
 אבער אים וואס שטאט
 שטאטות שטאט אדער
 נאנט אלע חובשים, אצילע
 פון חובשים פון און חוב
 ובער שוין ווען חוב
 שטאטות שטאט, ווען א
 דאס קענען לויפער חוב
 וואס שטאט שטאט חוב
 שטאט שטאט שטאט, וואס
 פריער אלע חובות שטאט
 שטאט שטאט, דאס
 שטאט שטאט שטאט, נאנט
 שטאט שטאט אלע בחזית
 אלע אצילע.